

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/8/2022
Identifikačné číslo spisu:	5318010489
Dátum vydania rozhodnutia:	17.05.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:5318010489.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zelaňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci obvineného H. S. pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 17. mája 2023 v Bratislave, o dovolaní obvineného H. S. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 08. júna 2021, sp.zn.1To/55/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného H. S. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Čadca (ďalej tiež „okresný súd“) z 27. februára 2020, sp. zn.1T/137/2018, bol obvinený H. S. (ďalej tiež „obvinený“) uznaný za vinného zo spáchania zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

- ako konateľ spoločnosti D. Y., s. r. o., so sídlom G. XXX/XX, I. I. prostredníctvom tretej osoby vystupujúcej v mene obchodnej spoločnosti D.-W., s. r. o. G. ponúkol Q. W. pomoc pri vyplatení podľžnosti jej syna J. W. plynúcej z nezaplatených splátok I. banke, a. s. O., pri zmluve o hypotekárnom úvere, nakoľko banka sa rozhodla svoju pohľadávku uplatniť výkonom záložného práva na nehnuteľnostiach vo vlastníctve J. W., kde navrhol, že existujúci dlh menovaného sám uhradí, avšak pod podmienkou, že J. W. zriadi na nehnuteľnostiach v jeho vlastníctve záložné právo v prospech jeho firmy do času, kým si sám nezabezpečí finančné prostriedky na vrátenie dlhu a úhradu provízie vo výške 10 % poskytnutých finančných prostriedkov spoločnosti D. Y., s. r. o. I. I., s ktorými skutočnosťami Q. W. oboznámila svojho syna J. W., ktorý s uvedeným postupom súhlasil, následne však dal vypracovať kúpnu zmluvu, kde predmetom predaja boli nehnuteľnosti vo vlastníctve J. W., a to pozemok parcelné číslo CKN XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 528 m² zapísaný na LV č. XXXX pre katastrálne územie E. a rodinný dom so súpisným číslom XXX nachádzajúci sa na pozemku s parcelným číslom CKN XXXX/X, zapísaný na LV č. XXXX pre katastrálne územie E., zároveň do kúpnej zmluvy uviedol kúpnu cenu za uvedené nehnuteľnosti v sume 80.000,- Eur, kde kúpnu zmluvu J. W. podpísal dňa 12.07.2011 v meste E. a zároveň ju prostredníctvom ďalšej osoby dňa 13.07.2011 doručil na Správu katastra Čadca v meste Čadca, okres Čadca, kde katastrálny úrad povolil

vkład vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam rozhodnutím zo dňa 15.07.2011 pod sp. zn. V/2501/11, pričom z kúpnej ceny uvedenej v kúpnej zmluve uhradil len časť v sume 40.651,75 Eur, a to vkladom na účet v pobočke I. banky, a.s. O. v meste E. dňa 24.06.2011, ktorým došlo k úhrade podľnosti J. W. voči I. banke, a.s. O. a zvyšok kúpnej ceny v sume 39.348,25 Eur J. W. doposiaľ neuhradil, pričom už v čase, keď s J. W. kúpnu zmluvu uzatváral konal s vedomím, že zvyšok kúpnej ceny neuhradí, následne získané nehnuteľnosti aj napriek sľubu spätného odpredaja J. W., odpredal na základe kúpnej zmluvy zo dňa 04.06.2012 za sumu 146.000,- Eur, čím J. W., nar. 20.08.1987, trvale bytom V. č. XXX, E. spôsobil škodu v sume 39.348,25 Eur.

Okresný súd za to obvinenému H. S. uložil podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, výkon ktorého mu súd podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložil a podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu v trvaní 5 (päť) rokov s probačným dohľadom. Súčasne podľa § 51 ods. 4 písm. c) Trestného zákona okresný súd obvinenému uložil povinnosť v skúšobnej dobe nahradiť poškodenému J. W. (ďalej tiež „poškodený“) škodu vo výške 39.348,25 Eur. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bol zaviazaný k povinnosti nahradiť poškodenému škodu spôsobenú trestným činom vo výške 39.348,25 Eur.

Proti rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Žiline (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením z 08. júna 2021, sp. zn. ITo/55/2020 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený H. S. dovolanie z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku, t. j. z dôvodu, že malo byť zásadne porušené právo na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku) a z dôvodu, že dovolaním napadnuté rozhodnutie má byť založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku).

Ako vadu napíňajúcu dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený namietal, že v základnom trestnom konaní nebol preukázaný jeho úmysel uviesť poškodeného do omylu a obohatiť sa na jeho úkor. Pomyselnou hlavou mala byť pani W., s ktorou výlučne komunikoval a ktorá „transakcie“ pripravila a organizovala. Zároveň vykonávala sprostredkovateľa medzi ním a poškodeným. S poškodeným sa dohodol na spätnej kúpe nehnuteľností, z ktorej skutočnosti ale nie je možné vyvodit' záver, o jeho úmysle obohatiť sa na jeho úkor. V ďalšej časti dovolateľ poukázal na civilné konanie vedené pred Okresným súdom Čadca sp. zn. 5C/145/2013 o neplatnosť kúpnej zmluvy s príslušenstvom uzatvorenej medzi žalobcom J. W. a spoločnosťou D. Y., s. r. o., v rámci ktorého sa žalobca domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy z dôvodu nezaplatenia celej kúpnej zmluvy, pričom súd dospel k záveru, že kúpna zmluva bola riadne uzavretá a „údajne“ nezaplatenie celej kúpnej ceny nie je dôvodom na vyslovenie neplatnosti kúpnej zmluvy. Podľa názoru obvineného platnosť kúpnej zmluvy mal nepriamo potvrdit' aj Krajský súd v Žiline rozsudkom z 25.05.2017, č. k. 10Co/133/2017-206, ktorý Okresnému súdu Čadca prikázal, aby odôvodnil aj skutočnosti týkajúce sa odstúpenia od zmluvy, v dôsledku čoho okresný súd vyslovil názor, že odstúpenie od kúpnej zmluvy žalobcom nie je platné, pretože žalobca neposkytol žalovanému dodatočnú primeranú lehotu na úplné zaplatenie kúpnej ceny. S poukazom na občiansko-právne rozhodnutia má dovolateľ za to, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení skutku, vychádzajúcom z nesprávneho hodnotenia dôkazov vykonaných v trestnom konaní, ktoré nepostačujú na preukázanie jeho úmyselného zavinenia. Vychádzajúc z vlastného hodnotenia vykonaných dôkazov vyslovil presvedčenie, že jeho vina nebola nepochybne preukázaná, a preto súdy mali uplatniť zásadu „v pochybnostiach v prospech obvineného“. Obvinený ďalej namietal, že odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia nezaoberal subjektívnou stránkou trestného činu a riadnym spôsobom sa nevysporiadal s argumentáciou jeho obhajoby namietajúcou práve nedostatok jeho zavinenia.

Námietku zásadného porušenia práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku), obvinený prezentoval vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia krajského súdu. Vyjadrenia súdu odkazujúce na jeho skoršie odsúdenie za obdobnú trestnú činnosť pokladá za porušenie prezumpcie nevinu v zmysle § 2

ods. 4 Trestného poriadku. Vyjadril domnienku, že v dôsledku predpojatosti voči jeho osobe došlo k neobjektívnemu „zhodnoteniu podaného odvolania“. V súvislosti s touto námietkou poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky z 06. marca 2020, sp. zn. II. ÚS 2929/18 a na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Minelli proti Švajčiarsku z 25. marca 1983, č. 8660/79, bod 37.

Obvinený v podstate z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu a rozsudkom okresného súdu bol porušený zákon v jeho neprospech, následne aby zrušil uznesenie krajského súdu a rozsudok okresného súdu a tomuto súdu prikázal, aby predmetnú trestnú vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Čadca (ďalej len „prokurátor“), ktorý uviedol, že s dôvodmi dovolania obvineného sa nestotožňuje. K námietkam porušenia práva na obhajobu, porušenia zásady prezumpcie neviny, nedostatočnosti odôvodnenia a neaplikovania zásady „in dubio pro reo“ uviedol, že namietané vady obvinený uplatnil v rámci nesprávneho dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V dovolaní neprezentoval žiadnu skutočnosť, ktorú možno pokladať za porušenie práva na obhajobu. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že dovolací súd nemôže skúmať skutkové zistenia, ktoré ustálili sudy v základnom trestnom konaní. V danom prípade rodičia poškodeného J. W. si chceli kúpiť rodinný dom v meste E. - časť V., keďže nemali dostatočný príjem na poskytnutie úveru, tak na hypotéku inkriminovaný rodinný dom kúpil ich syn J. W.. Finančné pomery v rodine W. sa zmenili a hrozilo, že banka ich rodinný dom v dražbe predá, preto rodičia reagovali na inzerát v novinách ponúkajúcich riešenie finančných problémov, a tak sa dostali do kontaktu so svedkyňou Q. W., ktorá ich presmerovala na obvineného. Záležitosti ohľadom riešenia finančnej situácie vybavovala Q. W., ktorej bol predstretý návrh na prevod rodinného domu na firmu obvineného, ktorá mala vyplatiť dlh z hypotéky voči banke, pričom Q. W. bola ubezpečovaná, že prevod rodinného domu bude mať len charakter akéhosi záložného práva alebo zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva s tým, že im následne bude poskytnutá pomoc pri vybavovaní nového úveru, z ktorého vrátia peniaze firme obvineného. Následne J. W. ako majiteľ rodinného domu, po ubezpečení zo strany svojej matky, vedome podpísal s obvineným kúpnu zmluvu a odpredal rodinný dom s pozemkom za kúpnu cenu 80.000,- Eur. Zo zmluvy vyplýva, že predmetná kúpna cena mala byť uhradená pri podpise kúpnej zmluvy a mal byť k tomu vystavený doklad. Z výpovede J. W. však vyplýva, že obvinený z kúpnej ceny 80.000,- Eur uhradil v mene poškodeného jeho dlh vo 40.651,75 Eur a zvyšok kúpnej ceny 39.348,25 Eur nebol poškodenému uhradený, aj keď obvinený tvrdí opak. V konaní bolo podľa názoru prokurátora hodnoverne preukázané, že obvinený prostredníctvom sprostredkovateľky poškodeného presvedčil, aby na neho dobrovoľne previedol rodinný dom s pozemkom za ním určenú kúpnu cenu, avšak obvinený nikdy nemal v úmysle zaplatiť celú kúpnu cenu, pričom rodina W. očakávala, že dôjde k spätnému prevodu nehnuteľností na J. W.. Obvinený získal cudziu nehnuteľnosť za sumu 40.651,75 Eur, ktorú následne odpredal ďalšej osobe, bez toho, aby si nehnuteľnosti prehliadla so ziskom viac ako 100.000,- Eur. Obvinený, či už sám alebo prostredníctvom sprostredkovateľky Q. W. uviedol do omylu najmä Q. W., respektíve J. W., ktorí v presvedčení, že bude dodržaný predtým dohodnutý postup, previedli ich rodinný dom s pozemkom na obvineného, ktorý v čase uzatvárania kúpnej zmluvy nemal v úmysle uhradiť celú kúpnu cenu a jeho konanie bolo motivované snahou o obohatenie sa na úkor tretích osôb, ktoré sa nachádzali vo finančnej núdzi. Prokurátor z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd odmietol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), a že dovolateľ pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne zistil, že v prípade dovolania H. S. je zrejmé, že nie sú naplnené ním uplatnené dôvody dovolania, a preto ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti už právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007]. Dovolanie taktiež nepredstavuje ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nie je „ďalším odvolaním“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020.).

Zároveň platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, väd a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu príslušného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014). Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Inými slovami povedané, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 7/2011. Námietky obvineného, že súdy mali porušiť zásadu prezumpcie nevinoty nie je možné hodnotiť ako opodstatnené. Pokiaľ odvolací súd vo svojom vinu konštatujúcim rozhodnutí uviedol, že „obvinený postupoval ...premysleným a sofistikovaným spôsobom s účelom zahľadiť stopy po spáchaní trestného činu“, tak uvedené súd konštatoval pri odôvodnení jeho viny na podklade výsledkov vykonaného dokazovania (výpovedí poškodeného J. W., svedkyne Q. W., svedka I. W., listinných dôkazov) a nie na podklade vopred prijatého záveru o jeho vine. Odvolací súd tak správne reagoval na jeho námietky, keď v súlade so závermi okresného súdu dospel k výsledku, že obvinený konal úmyselne, „premysleným a sofistikovaným spôsobom“. Poukaz súdu na predchádzajúce odsúdenie za spáchanie obdobnej trestnej činnosti sa týkal hodnotenia osoby obvineného (§ 34 ods. 4 Trestného zákona) ako podkladu pre výrok súdu o ukladanom treste, a nie je porušením zásady prezumpcie nevinoty vyplývajúcej z § 2 ods. 4 Trestného poriadku.

K námietkam dovolateľa vo vzťahu k odôvodneniu rozsudkov okresného a krajského súdu treba pripomenúť, že obe rozhodnutia tvoria jeden celok. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na

spravodlivý proces je naplnený tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) náležité skutkový stav vecí a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 221/2023).

Pochybenia vo vzťahu k odôvodneniu rozsudkov súdov o vine obvineného najvyšší súd nezistil. Je možné prisvedčiť, že napadnuté rozhodnutia dávajú jasné, stručné a výstižné odpovede na otázky, ktoré bolo potrebné riešiť, keď súdy v základnom konaní uverili výpovediam poškodeného a jeho rodičov, ktorí ako osoby vo finančnej núdzi, boli či už obvineným alebo aj prostredníctvom tretej osoby, uvádzaní do omylu v spôsobe riešenia ich vzniknutej finančnej núdze, ako aj zaplata celú kúpnu cenu obvineným, tak aby sa mohol na škodu poškodeného obohatiť. V danej súvislosti treba tiež zdôrazniť, že dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 371 ods. 7 Trestného poriadku).

V súvislosti s námietkou nepoužitia zásady „in dubio pro reo“ najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane konštatuje, že takúto námietku nie je možné podriaďovať pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a ani pod žiaden iný dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. V rámci dovolacieho konania súd už nesmie správnosť a úplnosť zisteného skutku skúmať a meniť (§ 371 ods. 1 písm. i/ veta za bodkočiarkou Trestného poriadku), v dôsledku čoho v dovolacom konaní proti skutkovému stavu vyjadrenému v tzv. skutkovej vete, nie sú prípustné skutkové námietky spochybňujúce správnosť, či úplnosť zistenia skutku, ale len námietky právne (pozri napr. R 57/2007, R 47/2014-II, R 14/2015-III). Námietka nepoužitia zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ je námietkou skutkovej povahy, ktorú nemožno v dovolacom konaní s úspechom uplatniť.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku je dovolací súd oprávnený skúmať iba to, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Dovolací súd hodnotí zistený skutkový stav a vyjadrený v tzv. skutkovej vete v rámci konania o dovolaní len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku zistenému skutkovému stavu súdmi nižších stupňov. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu súdmi v základnom, pôvodnom konaní, dovolací súd nesmie skúmať a meniť. Preto všetky námietky, ktorými obvinený napádal správnosť zisteného skutku a vyjadreného v tzv. skutkovej vete rozsudku okresného súdu alebo smerujúce proti hodnoteniu dôkazov, na podklade ktorých súdy v základnom konaní ustálili skutkový stav, sú v dovolacom konaní irelevantné a nemožno ich podriaďovať pod žiaden z uplatnených dovolacích dôvodov. To platí najmä pre námietku obvineného, že v základnom trestnom konaní nebol preukázaný jeho úmysel uviesť poškodeného do omylu, aby sa na jeho úkor obohatil.

Vzhľadom k tomu, že obvinený H. S. vadami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil ním uvedené dovolacie dôvody ani žiadne iné dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až n/ Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.